

5. AFBRYÐISSEMI OG ÓTRYGGLYNDI.

3 blöð qto. Merkt: J.

syllur og tötu hljóðlega um eitthvað það er enginn mátti vita né stíla.
 Þegar fuglaþæbi kom heim og varð fress þóðna ráninga var, fór hann að
 stjálta við hann og sýna honum, að hún ríði hann hrisum en hún stóla
 og lenti frá brótt í hirtu-riðilli milli þeirra. Ósamlyndid varð á vidojár-
 veldum með olegi hvarjum: Þeir flugu af á, réttu tíðum og fjáðri hvar af áðnum
 og þengja lokta bláin og blóðugir af hölmumum. Áttumur þeirra endur tóla og
 hvar eftir annað, áflogjinn hördumdu og undu á tíðum, að þóttu að heimsilium
 þessi mæ áttu, unhyggjan spri þeir og hinni ójálffjarga megiði fyrir íttum þreifur,
 singurinn var þagnadur og úi þeyrdist ekkert frá heimsilium, en kynslau-
 kist og fara þeim barnanna. Kjens djöfulinn, hinni fjandsum loji fridil
 var stóttur að þótt völdum og völdi úi engum, allt þóttu á hja og þundur,
 húsfadurinn flýði og bórinn veindu af þungri og hördum, enda þóttu þau
 þau úi midum sem hús vindi, þótt úi frá, frá úi "einu í frá þeim mæ, fridil
 sínum, eitthvað úi í tóttum. Hinn ilid lagdist þóttu í andu og þau
 engir fuglar eggja þau þóttu gitt síðum.

Um þessu mátti með samni segja hidsann sem Merkverinn sagði forðum:
 "Tarna er ljótá frinn!" —

Samni er hinn, sagan af hrisum fridslu fugla hrisum, af þóttum þeirra
 og enda lokum ger hinn, þótt midum sóm
 En þóttu er það? — Er ekkert þetta, sem þarna gerdist meðal hrisu
 "stýnlausu stýna", sem djórin um offrefud, eitthvað á líka land sem
 það, er úi grist og hirtast svo mýg meðal vor mannum, hinni "vitri
 manna og vel uppfóddu stjódar, er land þetta byggjum, þeirra, er átt
 þau fridum heimsili, þóttu bóm og unhyggju samar meður, um
 hann þau úi í heimsilid, þessi fyrir lítlegi fridil í manns líti, en fjandum-
 um vori þó, er þóttu þóttu frá sallausum bómum þeimur og rali

